

У віршах славить Бога та оспівує життя людей

Микола Годун, житель села Вигін, наш активний читач. Понад три десятиліття разом зі своєю дружиною Тетяною передплачують районну газету. Радять нам більше писати про сільське життя

- Ми, як і всі наші односельчани, дуже занепокоєні тим, що в Україні хочуть скасувати мораторій на продаж землі, - каже Микола Євгенович. - Інша справа, якби її викупувала держава, а то обдурять людей. Це однозначно. Ми вже маємо сумний досвід з майновими сертифікатами, коли багатії покупували їх за безцінь, лишивши простих українців ні з чим. Керівництво нашої держави не звикло радитися з людьми, від цього всі наші біди. Найгірше те, що нема стабільності. Ніхто не може сказати, що буде завтра...

Микола і Тетяна Годуни проживають разом зі своєю дочкою Марією, зятем Іваном Юримами та внуками. Мають спільне домашнє господарство. Тримають корівку та коника, домашню живність. Власними силами обробляють сільськогосподарський пай. Їхній син, Віктор Годун, мешкає зі своєю сім'єю в Костополі.

Подружжя Годунів намагається жити за Божими заповідями. Обоє є прихожанами Свято-Миколаївської церкви села Злазне. Господь послав Миколі Євгеновичу поетич-

ний дар, тож у вільну хвилину він складає вірші, в яких славить Бога, оспівує красу рідного краю, кмітливість та працьовитість його людей. Пропонуємо увазі читачів кілька віршів з нового доробку автора.

* * *

Розпустила Дуня коси
І гайда танцювати,
Бо хотілося їй дуже
Хлопців здивувати.
Щоб звернули свою увагу
На стан і на груди,
Оцінили, яка з неї

Світлим промінням душі звеселить.
Серця зігріє полум'ям любові,
А Бог на шлюб нехай благословить.
Прийми, прийми мене в своє серденько,
Я тебе буду вірненько кохати,
І, наче лебідь, вірненько голубку
Від негараздів всіх оберігати.
Я буду ангелом твоїм до віку

до свого поту,
От якби ще так з натхненням
Бралась за роботу.
Може, тоді й дійсно
Хлопці оцінили б
І на рушничок весільний
Стати запросили б.
Але де там –
Від роботи болітимуть руки,
Краще їй потанцювати,
Щоб не було скуки.
Ну а хлопці, а що хлопці?
Хай собі танцює,
Хлопцям треба хазяйновита, -
Так кожен міркує.
Танцем голод не вгамуєш,
Хай буде найкращим,
Ім потрібні не лиш файні,
А ще й роботящі.
Щоб уміли насмажити,
Напекти, зварити,
Навести порядок в хаті
І вірно любити.
А у Дуні не для того
Ні душа, ні руки,
Тож нехай собі танцює,
Щоб не було скуки.

* * *

Полинь, полинь, голубкою сивою
У світ широкий, де буя краса.
Візьми, візьми, мила, мене з собою
На крилоньках своїх під небеса.
Нехай нас сонце ніжно приголубить,

та доповідати му як мати ка дитя.
І шлях нам буде рівненько стелитись,
А щастя птахом прилетить до нас.
Будемо діточок глядіть, ростити,
Вони ж стануть радістю для нас.
Усе життя ми разом проведемо,
Навпіл розділим радість і печаль.
Свій хрест життєвий гордо пронесемо
Із радістю на серці та устах.

* * *

Не в горах високих, не в степах широких,
Не в містах великих, селах, хуторах,
А в місцях блаженства миру і спокою,
Недосяжних людям синіх небесах
Ти перебуваєш, Отче наш Небесний,
Твориш людські долі, їхнєє буття,
Від Тебе, наш Боже, Спасе наш предвічний,
Залежить подальше людськеє життя.
Ти створив, наш Боже, світ цей споконвічний
Водами святую землю напоїв.
Нашу Україну і всіх українців
На життя в цім світі поблагословив.
Ми Тобі подяку посилаєм щирю,
Просимо здоров'я, злагоди і миру.
Просимо за себе, за діток маленьких,
За тих, хто в неволі, за батьків стареньких.
Бо ми добре знаєм, лихий не дримає,
Не дає у мирі брату з братом жить.
Він серця не має, спокою не знає,
Намагається завжди лише спокусить.
Дай нам, Боже, силу його подолати,
Сумніви із серця і душі прогнати.
Щоб любов верх взяла і щоб не згасала,
Щоб кожна людина Тебе прославляла.